

Gaza: massaal verzet en arbeiderseenheid nodig tegen Israëlische staatsterreur

De voorbije weken leidde de woede onder de Palestijnse bevolking opnieuw tot massaal protest in de Gazastrook. Het Israëlische regime beantwoordde dit met een gewelddadige repressie waarbij een honderdtal doden vielen en duizenden gewonden.

DOOR BAPTISTE (HENEGOUWEN)

Geschiedenis van onderdrukking

Zeventig jaar geleden werd de staat Israël gevestigd op toenmalig Palestijns grondgebied. Deze gebeurtenis wordt de Nakba genoemd, dat is Arabisch voor ‘catastrofe.’ Het toekennen van een staat aan de Joodse gemeenschap was een beslissing van de imperialistische machten. Daarbij werd geen rekening gehouden met de Palestijnse bevolking. Het was effectief een catastrofe voor de Palestijnse bevolking: ongeveer 750.000 mensen moesten vluchten en werden veroordeeld tot armoede. Vandaag bestaat ongeveer 70% van de bevolking van Gaza uit families die in 1948 gevlucht zijn. De uitwijzingen gingen decennialang door naarmate de bezetting van Palestijnse gebieden werd opgevoerd, grondgebied in beslag werd genomen, kolonisten nederzettingen uitbouwden en militair geweld voor vernielingen zorgde. Heel veel mensen werden opgepakt, raakten gewond of kwamen om het leven. De vestiging van de staat Israël vormde het begin van een oorlog zonder einde.

Deze tragedie blijft aanwezig in het dagelijkse leven van de Palestijnen. Dit wordt gekenmerkt door armoede, repressie en belegering. In de Gazastrook wonen bijna twee miljoen mensen.

Daar is de situatie bijzonder gespannen. De werkloosheid loopt er op tot 40% van de bevolking, onder jongeren is het zelfs 60%. Er zijn dagelijks onderbrekingen van elektriciteit en stromend water. Dat alles is het gevolg van een oorlogspolitiek door de Israëlische staat, versterkt door de blokkade van Gaza door zowel Israël als Egypte sinds Hamas 12 jaar geleden aan de macht kwam in Gaza.

De “Mars van de terugkeer” en het spook van de eerste intifada

Het is tegen deze achtergrond dat sinds 30 maart geprotesteerd wordt in Gaza. Het hoogtepunt daarvan moest de “Grote mars van de terugkeer” op 15 mei worden. Dit was meer dan een herdenking van de Nakba, het was ook een uitdrukking van de revolte onder de Palestijnse jongeren. Maar liefst 75% van de bevolking in Gaza is jonger dan 25 jaar. Een hele generatie groeit op in deze openluchtgevangenis. Deze jongeren hebben weinig te verliezen in een strijd om een waardig leven.

De acties werden steeds groter tot 14 mei, de datum waarop de VS hun ambassade in Jeruzalem openden. Die verhuis naar Jeruzalem

toont de volledige steun van de regering-Trump aan de Israëlische staat en het project van territoriale overheersing waarbij geen rekening wordt gehouden met de Palestijnse bevolking. De inhuldiging van de ambassade gooide nog meer olie op het vuur. Op hetzelfde ogenblik waren er ongeveer 50.000 Palestijnse betogers in de buurt van de afsluiting van Gaza. Dat is fenomenaal veel gezien de militaire aanwezigheid in de regio.

De massamobilisaties deden aan de eerste Intifada denken. Toen kwam de revolte van de Palestijnen tot uiting in massale acties, waarbij zelfs democratische en onafhankelijke strijdcमितés werden opgezet om het verzet te organiseren, betogingen te beschermen en om steun te zoeken onder de Israëlische bevolking. Het Israëlische regime wil kost wat kost een nieuwe massabeweging vermijden. Daarom ging de regering-Netanyahu over tot bloedig geweld. De soldaten kregen expliciete toelating om op ongewapende betogers te schieten. Daarbij vielen 112 doden, waarvan de helft op één dag (14 mei).

Alsof de escalatie van het conflict nog niet volstond, zorgde de terugtrekking van de VS uit het nucleair akkoord met Iran voor grotere spanningen in de regio. De gevolgen daarvan kunnen bijzonder vernietigend zijn, er is een reëel gevaar van oorlog.

Massa-actie als strijdmethode

Ellende en repressie zullen geen einde maken aan de woede. Maar zowel Fatah als Hamas, de belangrijkste politieke formaties, geven geen politieke richting aan de Palestijnse bevrijdingsstrijd.

Hamas kwam in 2006 aan de macht in de Gazastrook. Fatah leed een nederlaag na decennia van mislukkingen en pogingen om tot een kapitalistische Palestijnse staat te komen via onderhandelingen met de omliggende kapitalistische regimes. De belangen van de heersende klassen in de buurlanden gingen steeds voor op die van de Palestijnse bevolking. Deze strategie leidde tot een impasse. Als de eerste intifada weinig opleverde, is dat groten-deels toe te schrijven aan de slechte strategie van Fatah. Vandaag concentreert Fatah zich vooral op de strijd tegen Hamas, waarbij het de bevolking van Gaza laat betalen door te besparen, de lonen van ambtenaren niet of onvolledig uit te betalen of nog door de elektriciteitsvoorziening te onderbreken.

Hamas houdt meer rekening met de sociale situatie van de massa's en brengt radicalere taal over nationale bevrijding, maar er is geen strategische oriëntatie die een overwinning mogelijk maakt. Het gebruik van terroristische methoden is een doodlopende strategie en leidt tot wraakgevoelens. Deze methoden hebben nooit tot nationale bevrijding geleid. Het versterkt integendeel de sociale inplanting van het nationale conflict en daarmee het status quo. Dat is jammer genoeg het enige resultaat van de golf van aanslagen die bekend stond als de tweede intifada, wat ver van de methoden van de eerste intifada stond.

De leiders van Hamas en de Palestijnse Autoriteit bieden geen antwoorden en dragen daarmee bij tot de impasse. Maar de belangrijkste verantwoordelijkheid ligt natuurlijk bij de Israëlische rechterzijde. De blokkade van Gaza vormt een collectieve politieke straf voor de zowat twee miljoen inwoners. Daarnaast probeert het Israëlische regime al lang om een politieke verandering op te leggen in Gaza.

Eenheid van alle werkenden in de regio

De belangrijkste bondgenoot van de Palestijnse bevolking in de strijd tegen onderdrukking door de Israëlische staat zijn de werkenden, armen en jongeren in Israël. Het is verkeerd om Israël te zien als een uniform en reactionair blok, zonder onderscheid te maken tussen de staat en de kapitalistische elite aan de ene kant en de werkenden en hun gezinnen aan de andere. Israël kent net als alle klassensamenlevingen een enorme ongelijkheid. Werkenden en jongeren komen er op voor hun rechten. Het klopt dat er haatmisdrijven tegen Palestijnen zijn, maar die komen vooral uit extreemrechtse hoek waarbij de extremisten zich gesterkt voelen door de officiële politiek van staatsterreur door het regime.

De door Hamas gestimuleerde strategie van “evenwicht in het lijden” zorgt voor een contraproductieve impasse. Het maakt het de Israëlische staat gemakkelijker om alle vormen van Palestijns verzet over één kam te scheren met terreur door Hamas. De Israëlische ambassadrice in België gaf daar een grotesk staaltje van: “Alle gedode Palestijnen waren terroristen, inclusief de 8 kinderen.” Premier Netanyahu maakt van dezelfde argumenten gebruik in een poging om zijn autoriteit te herstellen na geruchten over corruptie.

Een strategie die de solidariteit onder de Israëlische en Palestijnse werkenden en jongeren probeert te ontwikkelen, zou toelaten om het Israëlische establishment te ontmaskeren. Onafhankelijke en democratische organisaties van jongeren en werkenden kun-

nen deze strategie uitwerken, zowel langs Palestijnse als langs Israëlische kant.

Een socialistisch alternatief is mogelijk en nodig

Massastrijd kan belangrijke rechten afdwingen, maar het is enkel op revolutionaire basis dat er een substantiële inhoud aan die rechten kan gegeven worden, inclusief het recht op terugkeer voor vluchtelingen en de garantie van gelijkheid op alle vlakken.

Het kapitalisme leidt tot chaos. Fundamentalisten spelen in op de woede en de wanhoop van de massa's als gevolg van de barbarij door de Israëlische staatsterreur. Dictatoriale regimes zoals dat van Assad in Syrië hebben niets beter te bieden. En ook Trump doet er nog een schepje bovenop.

De enige uitweg uit dit bloedige conflict waarmee de rechten van zowel de Palestijnen als de Israëlische bevolking gegarandeerd worden, bestaat uit een oplossing met twee staten: een socialistisch Palestina en een socialistisch Israël met een gedeelde hoofdstad Jeruzalem, waarbij de basis gelegd wordt voor een socialistische confederatie.

Op kapitalistische basis is het niet mogelijk om tot een levensvatbare tweestatenoplossing te komen. Een tijdelijke regeling is niet uitgesloten, maar dit zou geen oplossing vormen voor de nationale problemen van de Palestijnen of de Israëlische bevolking. Voor een revolutie in het Midden-Oosten is het van cruciaal belang dat een methode gevonden wordt om de Israëlische werkkenden van hun heersende klasse los te weken. Dan kunnen de werkkenden samen bouwen aan een kracht die zowel in Israël als in Palestina een einde maakt aan het kapitalisme.